

Előfizetési ár:

Egész évre.....6 frt — kr.
Félévre3 " — "
Negyedévre.....1 " 50 "
Lelkészeknek, tanítóknak,
kisebb fizetésű hivatalnok-
oknak és tanulóknak ne-
gyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KATHOLIKUS HETILAP
MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Budapest,
VIII., Mária-utca 30.
hova a lap szellemi részét
illető levelek, valamint az
előfizetési pénzek küldendők

Kéziratok nem küldetnek
vissza.

Felelős szerkesztő: Kador Sándor.

KOVÁCS ZSIGMOND,

veszprémi püspök.

Kovács Zsigmond Zalamegyében Bánok-Szent-Györgyön született, 1820. okt. 21-én. Atyja Kovács Antal gazdatiszt volt a herceg Eszterházy uradalomban s fiának neveltetéséről és kellő kiképzéséről gondoskodva, a gymnasium alsóbb osztályaira Nagy-Kanizsára, majd a VI. osztályra Varasdra küldötte, hogy itt a horvát nyelvben is jártasságot szerezzen. A bölcsészeti tanfolyamot Pécsen hallgatta 1835—1836-ig. Ennek végeztével a veszprémi papnöveldebe vétetvén fel, 1837-től 1841-ig részint a pécsi pázmáneumban végezte hittani tanulmányait. Mint hittudor térve haza, áldozárrá szenteltetett s 1844-ben Csehba küldetett segédlelkész gyanánt. De még ugyanezen évben tanulmányi felügyelővé nevezetett ki a pesti központi papnöveldeben. E minőségben mint helyettes tanár, a m. kir. egyetem hittani karában működött 1850-ig, s többek közt jelentékeny irodalmi működést is fejtett ki. Megírta a Szent István-társulat kiadásában megjelent „Korkérdések” című művét, 1850-ben püspöke: Ranolder János szentszéki jegyzővé s püspöki titkárrá nevezte ki s maga mellé hívta. Kovács Zsigmondnak a veszprémi püspök oldalánál a káptalanban csakhamar nagy előmenetele nyílt. Már 1851-ben szentszéki ülnökké, 1854-ben püspöki irodaigazgatóvá s ugyanazon évben oldal-kanonokká mozdított elő. Mint kanonok is fokról-fokra emelkedett, 1857-ben pápai főesperessé, 1858-ban, a szent Péterről nevezett, hodrogmonostori címzetes apáttá 1866-ban sümegi főesperessé nevezetett ki. 1867-ben a királyi tábla prelátusa lett s ennek következtében lakását a fővárosba tette át. Utóbb a törvényszékeket átalakították, s az egyházi ülnökségeket megszüntették. Kovács Zsigmond 1869-ban január 26-án az akkori üresedésben levő pécsi püspöki székre nevezetett ki, melyben azon év augusztus hó 25-én be is iktattatott. A pécsi püspöki megyét 8 évig kormányozta. Az 1877. év május havában a veszprémi püspöki székre helyeztetett át. A király ő felsége több ízben kitüntette a főpapot. Így 1874-ben valóságos titkos tanácsossá nevezte ki; 1885-ben pedig a vaskoronarend első osztályú jelvényét adományozta. Az ö. v. f. n.!

A Szent István-társulat

tudományos és irodalmi osztályának alakuló ülése.

A Szent István-társulat tudományos és irodalmi osztálya tegnap, szombaton, tartotta alakuló ülését, melyre a megválasztott tagok nagy számmal jelentek meg. Ott voltak a katolikus egyházi és világi írók legjelesebbjei. Az ülésen dr. Steiner Fülöp pápai prelátus elnökölt s a gyűlést nagyszabású beszéddel nyitotta meg, melyből közöljük a következőket:

Lelkesült örömtől fenn dobog szívem, midőn a mélyen tisztelt alakuló gyűlést ez ünnepélyes pillanatban üdvözölni szerencsém van.

Lehetetlen, hogy ez ünnepélyes perczben ne hangoztassuk az irányelveket, melyek nagyfontosságú feladatunkban vezérelnek. Szent-István a magyar nemzet apostola volt, nemzeti s állami létének alkotója, nyújtja az irányelveket, ő, kinek tündöklő emléken kilencz század hála-könyűje ragyog; törhetlen hűség szent-egyházunk s annak látható feje iránt, lángoló szeretet édes hazánk iránt, e két vezérelv világít előttünk, midőn lankadságot nem ismerő buzgalommal feladatunk kezdetén egy szívvel egy lélekkel kiáltunk fel a domremy-i dicső hősi alak-
kal: Vivat labor!

Krisztus egyháza nem fél a tudománytól, sőt annak dajkáló anyja, legbuzgóbb terjesztője vala mindenkoron, ő menté meg a világnak a tudományt. S ha hall-

juk körülöttünk hangoztatni a jelszót: „műveltséget mindenkinek” úgy ez keresztény szózat, szentegyházunk hangoztatta azt legelőször s egyedül. Senki sem hódol jobban a mai tudománynak, mint mi. De attól a tudománytól, mely alkotója ellen fordul, a tudománytól, mely Krisztus tanát s alkotásait támadja meg — rettegünk, iszonyodunk édes hazánk s az emberiség érdekében s a haza s embertársai üdvéért lázas aggállyal szorongó szív feljajdul s oda kiált az igazi tudomány, az igaz bölcsészet férfiaihoz önközis, uraim; mentsétek meg korunk tudományát e borzasztó aposztáziától.

S midőn munkásságunk a társadalom minden osztályának készül megvívni sz. hitünkkel a tudomány áldásait, fokozott gondnal és szeretettel fordul aggódó tekintete a nép felé. A nép, az igazi nép, annak szerény, tisztos családjai, a hol még él a hit, az erkölcsök őre s e hit s erkölcsökkel minden erény, e nép, a mély, szilárd alap, melyen nyugszik minden nemzet, a nép, ez az országok szíve. Mig a méreg maró hatása oda le nem jut, mig a nép szíve, lelke egészséges, bármennyire terjedjenek a felforgató eszmék más rétegekben, a társadalmi életnek még van forrása; de ha e forrás zavaros, ha e forrást megmetyeljük: mi marad? Páris füstölgő romjai s ijesztő vérpatakjai feleljenek rá. Azért ünnepélyesen a haza, az emberiség ellen elkövetett

iszonyú bűnmerénnyel vádoljuk az egész keresztény világ előtt azt az irodalmat, melynek pokoli célja népszerűsíteni a keresztény ellenes tanokat, népszerűsíteni a vallástalanságot, népszerűsíteni az erkölestelenséget. Ez ma a harez az Isten ellen, holnap a társadalom ellen. E bűnmerény ellen irtó háborút kezd és folytat irodalmi osztályunk.

A mi küzdelmünk célja megmenteni ellenfeleinket. Ők küzdenek, hogy legyőzzenek, mi küzdünk, hogy megmentsük; ők küzdenek, hogy győzzenek mi, hogy meggyőzzünk.

Nem ignoráljuk, annál kevésbbé támadjuk meg századunk igaz, nemes vívmányait; a századok halhatatlan királyának földi helytartóját tanuljuk becsülni mindazt, a mi e században nemes, dicső s tündöklő példáján buzdulunk, hogy e századnak égi védnökünk pártfogása alatt, nyujtsuk Krisztus áldásait.

Mi nem támadjuk meg a mai társadalmat. Ha e szó jelenti a jogosult szabadságot, a trón iránti hűséget, az állami hatalom tiszteletét, az európai békét s annak gyümölcseit, a nép vallásosságát, erkölcsi és anyagi jólétét, az erkölcsök nemesbülését, a haza becsületét s nagyságát, jogainak sérthetlenségét, a szellemek és szívek egyesülését, a keresztény civilisatióban: e szó a mienk, utolsó lehetünkig szállunk érte sikra.

A vázolt irányelveink eléggé jelzik, hogy a Szt-István-társulat tud. s irodalmi osztálya szentegyházunk iránt táplált rendíthetetlen hűségével a leglángolóbb honszeretetet egyesíti. Ne vélje senki, hogy e két szeretetet egymás ellen harcol, szent vallásunk az ég felé mutat, de nem feledtetni el az édes hazát, égi babérjaink termő földét. Szent hitünk minden kötelemünk összefoglalója s összhangzata s minél jobban átérti és átérzi a katolikus kebel egyháza szent tanait s parancsait, annál jobban érti s érzi át, mivel tartozik hazájának.

Jelesen mondá társulatunk egyik jelese XIII. Leo trónja előtt 1884. május 27-én: Gens Hungara, novem fere ab hinc saeculis patriae, armis victricibus assertae in Petri petra fundamentum posuit.

E szilárd biztos alapon épült Szt-István birodalma, ez alapon daczolt ez épület a századok viharaival nemesak, hanem — s ez történelmének legdiszesebb lapja — századokon át a keresztény hit s az európai civilizáció védbástyája volt s annyi erény s hősitett füzérére, mely diszíti homlokát, a keresztény hit dicsfénye ragyog.

Dicső nagyjaink alakjaira mutatva a legnemesb önérettel kiáltunk minden merész támadás felé Szt. Vazullal Patrum fidei sequor, hoc itaque nomine me accusat! Nem fejezhetem be üdvözlő szavaimat a nélkül, hogy mindnyájunk buzdítására mindnyájunknak ne hangoztassam a nagy, a dicső szót, melylyel az atyához szállt értünk az üdvözítő imája: ut sint unum. E szót, e drága szót a Megváltó

szentséges atyánk ajkáról véve földi helytartója, szentséges atyánk s lelke egész hevével a világ üdvének szentelt feláldozó szeretetével lángbetűkkel állítja ismételve a lelkesek szeme elé, a kik a tudomány terén szállnak szent hitünk ügyének védelmére.

Beszédét így végzi: S most uraim adjunk lelkesült kifejezést tántoríthatlan hűségünknek, lángoló szeretetünknek szentegyházunk, annak látható feje, apostoli királyunk és édes drága hazánk iránt. Éljen törhetetlen hűséggel szeretett szentséges atyánk, éljen rendíthetetlen hűséggel szeretett apostoli királyunk, éljen rendíthetetlen hűséggel szeretett édes hazánk!

S ezennel a Szent-István-társulat tudományos és irodalmi osztályát az elnökség nevében megalakultnak nyilvánítom s Isten bőszéges áldását esedezem le reá!

Ezután felolvastatott a bibornok-hercegprimás levele, melyben a tudományos és irodalmi osztály tagjainak választását megerősíti.

Dr. Steiner Fülöp elnök előadja, hogy az elnökség kötelességének fogja ismerni ő eminenciája, a bibornok-hercegprimásnak legmélyebb köszönetét kifejezni azon atyai gondosságáért, melylyel a társulat tud. és irod. osztálya ügyét felkarolta.

Következett az alosztályok megállapítása és az ügyrend elkészítése. — Az elsőre nézve az osztály elfogadta az elnökség indítványát, mely szerint a tud. és irod. osztály 4 alosztályból fog állani, névleg: I. Hittan. böselet-, természet-tudományok és filológia. II. Történelem és segédtudományai. III. Jog- és államtudományok, szociológia. IV. Neveléstudomány, gyakorlati hitélet, szépirodalom és szépművészet.

Az ügyrend megállapítására az osztály héttagú bizottságot küldött ki. Az ülés az elnök éltetésével oszlott szét.

NYISSUK KI SZEMEINKET.

Be van fejezve a tanév; bevégezve évi munkájukat, tanító és tanuló üdülni mennek. Előbbi méltán megérdemli ezt a néhány heti pihenést; nem is háborgatjuk őt most, de az utóbbival foglalkoznunk kell.

Jól ismerjük a szülék azon általános gyengeségét, melyet a gyermekeik által hazahozott iskolai bizonyítvánnyal szemben tanúsítanak; csak meg ne bukott legyen kedves gyermekük. — a többire készen tartatik a mentő okok egész arzenálja. A gyenge vagy kegyelem előmeneteli osztályzattal: a tanító túlszigora, tanítási képtelensége állítatik fel részük-ről, és még nagyon kegyesek, ha igaztalansággal nem vádolják; mert mindenik szüle szentül meg van győződve, hogy gyermeke határozott tehetség.

Pedig ezen jelenség, boldogtalan társadalmi viszonyaink egyik legnagyobb baja; mert míg az ily kegyelemből iskoláin átcsúszott egyénnél a szellemi képtelenség biztos tudatára ébrednek, abban az „urhatnáság” annyira gyökeret vert már, hogy kisértő irtható többé.

Innen a napjainkban, gomba módra, szaporodó kétes existenciák tömege!

Valóban kétes létűeket nevelnek gyermekeikből mindazok, kik minden áron csak „urak”-at akarnak fiaikból faragni, akár bírnak azok a szellemi pályákra okvetlen szükséges képességgel, akár nem; mert ősi szokás szerint, a magyar ember fia csak is úr lehet, hisz: „Én magyar nemes vagyok!”

Ipar és kereskedelemről irtóznak a

TARCSA

A lepke.

(LE PAPILLON)

— E. Ratisbonne. —

Mily kedves e pille, milyen csinos is,
A szárnya azur-színű és piros is,
Szólt a fücska, meg is fogom én,
És üzte sietve a völgynek ölében.

Soká hiába

Futott utána

De végre

Elérte.

Megvan, kiáltja

S ime látja

Összeszorítva kezében a lepke!

És sirni kezd el

Fájó keserűvel

És látja alyja

Ez vigasztalja!

A földi boldogság e lepke,

Hajhászunk és ellillan egyre,

És üzzük gyorsabban tova

S mihelyt megvan mindjárt oda!

Zomboly-Csitó 1885 jan. 9.

CSICSALY IMRE.

„Szegény, szegény! . . .“

Bölcsőjétől fény és pompa vette körül,
Mind az meg volt nála, minek a szív örül,
Óseiről híres név lett osztályrésze,
S mégis! . . . mi sodorta el őt a nagy vészbe?
Mitha nem is lett vón saját neve,
Mindütt csak azt hallania kelle:

„Szegény, szegény! . . .“

Ifjúsága szép volt,

Versenyzett a szép tavaszszal,

Költő kobzán, lángoló ihlettel.

Róla zengett bűbajos dal

S most? a ki csak ő mellette elmén,

Halk suttogásba fult szava:

„Szegény, szegény! . . .“

Derült a kikelet.

Elönté a mezőt ezer pompájával;

Nyílt rózsavirág,

Künn a lombos erdőn hangzott csalogánydal;

S ő ottan járt, virágtestvérei között,

— Kiket olyan sokszor könnyével öntözött,

S mit szólt a kis virág?

Hálaképen, bánat nyelvéen:

„Szegény, szegény! . . .“

Mint álomkép, úgy járt még egy éven,

Hol halványan, hal meg búvólón . . .

Átilljó csillag is letűnt már

Ily időn át — az égen.

S az ő csillaga ott maradt? Nem értette!

Mért is nem száll a földre le ő érettsé?

Holló hajába fűzné, diadém gyanánt,

Tépett mennyasszonyi koszorú helyébe . . .

Mérl hullott le már annak csillaga.

Ki miatt azt fényes hajáról letépte?!

S ez örüleles gondolat

Mint élő féreg rágódik szívéen,

Tűnik a báj, hervad a virág.

Mig végre a bánatkínos életnek

Egy derűs éjjelén

Lehull a csillag, ép szívére hull.

S izzó lángban elégeti . . .

Sírhába kísérte a remény . . .

Kiszzenvedett . . . Boldog szegény! . . .

Gerő Gyula.

HETI KRÓNKA.

A várva várt édes nyár végre megérkezett teljes személyzetével. Ezek a csodakigyók, kacsák, rendkívüli találmányok, ujonnan felfedezett csillagok és egyéb amerikai furcsaságok. Ha holmi választási utópiákkal nem volna elfoglalva a vidéki közönség, ugyancsak megharagudnék a budapesti lapokra, hogy oly keveset és érdektelent hoznak. De vegyük sorba a hét eseményeit. Mindenekelőtt keseredett szívvel kell jelentenünk, hogy szerkesztőségünknek számos a halottja. Kérem meg ne ijedjenek! Azokat értem a halottak közt, kik szívesek vol-

szülék; pedig kérjük, nem látják-e meg mennyire túl vannak a közpályák halmozva emberekkel. Nem látják-e a nyomorgást, az elzülést és gyakran a bukást — majdnem naponta — azoknál kik csak a cím miatt léptek oly életpályára, melyre kellő szellemi erejük nincsen?!

Avagy nem tudják-e, hogy annyi igyekezet, jóakarát és szerenese mellett, mennyi a közpályákon kell ahhoz, hogy a szellemi képességű egyén is, csak tisztességes megélhetést nyerjen: a reális téren haladó, anyagi jólétet, függetlenséget biztosíthat magának!

Itt az idő, a tizenkettedik óra is ütött már, intve társadalmunkat, hogy szabaddítsa fel magát valahára az „urhatnomság” nemzeti lidércz nyomásának átkától és tanuljuk meg, hogy: egyéni munkaképességünk, miveltségünk és önerőnkben kell megbiznunk, melyekkel minden egyes egyén létét biztosíthatja.

Ez azon út, melyen haladnunk kell, hogy sorainkból a pályát tévesztettek és kétes létűek mielőbb kivesszenek; mi annál szükségesebb, mert a magyar fajbéli amúgy is el, annyira kevés, hogy a legnagyobb hazafi látnoki szava szerint: „Az apagyilkosnak is meg kellene bocsátani, csak hogy egyetlen magyar ember se vesszen hiába el.”

Szent, de elutasíthatatlan kötelesség vár mindenikünkre és ez: a haza iránti kötelem; azon haza iránt, melynek a költő szerint, oly nagy, oly dicsőnek kell lenni, hogy a világ térdre boruljon előtte!

S mert ez így van: gondolkozzék minden apa, minden anya komoly gyermeke jövője felett, s midőn ennek életpályát választ ne lássa a jövőt délibábos csalóka fényben, hanem értse meg korunk szavát, mely harsogva hangoztatja felénk, hogy hazánknak nem annyira „urak” mint inkább munkás, becsületes értelmes polgárookra van most már szüksége.

Midőn tehát a szülék szeretett magzatjukat gyakorlati életpályára terelik, legyen lelkük ama vitázhatlan igazságtól áthatva: hogy napjainkban csak egyedül a becsületes munka nyújtja a valódi nemességet.

Szepessy Ferencz.

ORR KÉRDÉS.

(Ghislanzoni beszélye.)

X. ország fejedelme, a böcs és szelid-lelkű Piperius legboldogabb vala a világ valamennyi uralkodói között. Ifjú korában kerülvén őseinek trónjára a legszabadabb alkotmányt adta népének, mely imádta őt.

De minden embernek eleget tenni, mindenkinek kívánságát kielégíteni lehetetlenség. Piperius birodalmában is, bár mindenki a legnagyobb szabadságot élvezte, mégis akadt egy republikánus lap, mely olykor neki-neki ragaszkodott az áldott lelkű fejedelem személynék. De ő jó lelkének tudatában reggeli kávéja s illatos szivarja mellett mosolyogva szokta olvasni a republikánus lap ártatlan vágásait.

Bár Piperius semmi nélkül sem szűkölködött, mi egy fejedelmet igazán boldoggá tehet, mégis volt valami, a mi olykor-olykor gyenge árnyékot vetett nyugodtan folyó napjaira. S az a valami, nem volt más mint ő felségének királyi . . . orra.

Ez ártatlan testrészt, kissé nagyobb mértékben jutott Piperiusnak, mint más halandónak, úgy hogy a figyelmet önkénytelenül magára vonta, sőt mi több, sokszor nehezen elfojtott, tiszteletlen mosolynak is lehetett okozója. A fejedelem valahányszor tükörbe tekintett, mindannyiszor pirulva sütötte le szeméit s gyenge szívszorulást érzett.

De ez érzelmek csak futó felhők voltak a fejedelem életének derült egén. Udvari személynéje és alattvalói részéről soha semmiféle élczet, vagy gúnyt nem vett észre, mely királyi orrára vonatkozott volna. Tíz évi boldog uralkodás után már azt hitte, hogy az egész dolog saját szeméinek optikai csalódása. De a közmondás azt tartja: hogy a Gondviselés nem hiába munkál, a midőn nagy embert, vagy nagy orrot formál.

Oh! milyen hatalmas van a nyomtatott szónak. Piperius életének megkeserítésére, nyugodt lelkének felkorbácsolására elég volt a republikánus lapnak néhány eregetett betűkkel nyomtatott szava.

Szép május regg volt. A király kéjesen szüresölgeté kávéját, rágyújt illatos szivarára; mosolyogva veszi kezébe a republikánus lapot, belenézés és ime . . . a szivar kiesik a szájából, a kávé esése csörömpölve hullik le görcsös kezéből — mosolygó arcza halott halványvá lesz, majd kék zöld színbe játszik — hirtelen orrához kap . . .

A rettenes szavak, melyek a jámbor Piperiuson e szörnyű változást előidézték ezek valának: „Reméljük, hogy a parlamentben megszavazott költségvetés felséges Piperius uralkodása alatt sohasem fog tényleges végrehajtást nyerni; királyunknak sokkal is jobb orra van, semhogy szentesítése által népszerűtlenné tegye magát; ismétéljük királyunknak sokkal jobb orra van, semhogy ily hibát elkövessen.”

A király lázasan megrántá a csengetyűt. Rögtön ott termett a szolgálk egyike, s látván a királynak színeből kikelt arczát ijedtében elkiáltá magát. A fejedelem összeszedte minden

tak többen 700-nál lapunkat 12 számig elfogadni és midőn látták a czimszalagon, hogy bizony fizetni is kell érte, szépen visszaküldötték azt. Valóban nem értjük e túlságba vitt közönyt. Ha már nem tartanak kath. olvasók kath. lapot, hát csak annyival támogathatnának, hogy lapunkat rögtön visszaküldjék. Ez sem fáradságba, sem pénzbe nem kerül. Ha egy keveset gondolanak velünk, és az ügygyel úgy ilyesmi nem fordulna elő.

A hétnek nevezetes eseményét képezte hogy a Szent István társulat „tudományos és irodalmi osztályának” megválasztott tagjainak névsorát megkaptuk.

Végig néztük olvastuk azt sokszor és számtalanszor, de hasztalan kerestünk benne több belé illő nevet, melyek azonban elég sajnós — kimaradtak akkor, midőn még sajnósabb, előttünk és sokak előtt a kath. irodalom terén teljesen ismeretlen nagyságokat (?) találtunk a fényes névsorban felvéve.

Ezeket kiki kitalálja. De nyiltan bevalljuk, hogy nem értjük, hogy mikép történhetett meg az, hogy egy N e m e t h y L a j o s nem csak katolikus, de a tudomány terén általán elismert történettudós kimaradt. Egy T a l a b é r, R a z e l, K á r o l y H., C s i e s á k y, F o n y ó, L é v a i I., C s e l k a, K a r c s u A. sokan, kik hamarjában nem is jutnak eszünkbe, elmaradtak akkor, midőn oly neveket találunk a névsorban, kiknek érdekeit szivesen elismerjük bármily más téren, de nem a *katholikus* tudomány és irodalom terén.

Ha a tudományos és irodalmi osztály quasi kath. akadémiát óhajt alapítani és azt a megilló

szinvonlra emelni, akkor szerény véleményünk szerint a püspöki karból is kellett volna, választania egyes tagokat.

Nem szöllanánk mi egy szót se az ügyhöz, ha éppen mi katolikusok nem lennénk azok, kik mindegyre diffikultáljuk a tud. akadémia tagválasztását, és a klikkrendszer rosszaljuk azoknál, midőn az nálunk talán még feltűnőbbben virágozik. A hozzánk érkezett levelek ezen ügyben még keményebben szólta ez ügyhöz, de talán túl is löttek a czélon, mi azonban tárgyilagosan szólunk és fogunk ezentúl is szólni, daczára, hogy babérokat vele nem is gyűjtünk.

Fővárosi hírek.

Hid a Margitszigetre. A fővárosi lakoságnak régi óhaját képezi, hogy a Margitsziget a hiddal összeköttessék. Ez óhaj megvalósítására Atzél Béla báró, ki oly nemes buzgalommal karolja fel a főváros emelésének érdekeit, érintkezésbe lépett egy belga bankházzal, mely hajlandónak nyilatkozott arra, hogy a hidnak a Margitszigetre vezető részét és a vadsziget partját kiépíti azzal a rendkívüli méltányos feltétellel, hogy harminczöt éven át személyenkint 3 krajczár hidvám fizettessék. Az építési költség körülbelül egy millió forintra fog rugni és a belga vállalkozó szerint egy év alatt a munka lesz fejezhető. Most már azon fordul meg a terv kivitele, hogy József főherczeg a sziget tulajdonosa megadja beleegyezését. Ezt Atzél Béla bárónak sikerült kieszközölnie, valamint Baross közmunka- és közlekedésügyi miniszter beleegyezését is és így remélhető, hogy a terv keresztül is fog vitetni.

A budapesti angol kisasszonyok jóhírű leánynevelő intézetében a vizsgálatok fényes sikerrel tartattak meg. A főváros szülői sokat köszönhetnek a zárda áldásos és fáradhatlan működésének, különösen Schreiber Johanna. főnöknő ő nagysága és Molnár igazgató tanár tapintatos vezetésének köszönheti az intézet, hogy ma a főváros elsőrangú nevelőintézetei közé tartozik, mit legjobban igazol az, hogy idegen hitfelekezetűek is legszivesebben oda küldik gyermekeiket.

A régi Budavára. Említettük már egy ízben, hogy a budavári bástyasétány lebontása alkalmával érdekes földalatti építményekre és régiségekre bukkantak. Minél tovább halad az ásás, annál több kerül felszínre a régi Budából. A Ferdinánd-utcától a Szt.-Háromság-utcaig terjedő részen, mely már le van bontva, különösen gazdag telepre bukkantak, melyből lánczok, patkók, golyók, fokosok, kézi kartácsok, továbbá kőgyugolyók, török félholdak kerülnek elő. E régiségeket Havass Sándor nyug. államtitkár s műrégész vizsgálja meg és veszi letétbe a fővárosi tanács megbízásából. Az ásásnál napvilágra került négy kazamatát földdel tömték be. A felszínre jutott vízvezetési csöveket pedig most rakják mélyebb helyre. A várbástyák lerombolása sok nehézséggel jár. A munkások napokig elvesződnek, míg a két méter széles terméskövekből összerakott falból egy-egy részt megbonthatnak. Különösen erős a fal a kirugó kerek bástyáknál. A megkezdett részen azonban a munkálatokat három hét alatt befejezik s hozzá fognak a végleges rendezéshez s parkirozáshoz.

erejét, hogy felindulását elrejtse s színlelt nyugalommal kérde:

Milyen idő van Battista?

Gyönyörű felség.

S mégis, mintha nem látnám a napot... Az ég borúsna látszik!

Ellenkezőleg felség!... az ég tiszta, a leggyönyörűbb tavaszi nap van; csak méltóztassék kissé kidugni az orrát felséged az ablakon...

Ez olaj volt a tűzre. Piperius felugrott kardját lekapta a szegről s a szolga feje a földre gurult. Mindez egy pillanat alatt történt. E borzasztó esemény után a király ájultan rogyott székére.

E véres eseménynek oka titok maradt. Maga az ifjú királyné sem tudta férjétől a titkot kicsikarni. Az udvari személyzet sügött-büggött; a nép morgott, de nem sokára feledésbe ment a dolog.

A királynénak és a minisztereknek sokkal több gondot adott maga a király. A szelidlelkű, nyiltjellelű fejedelem napról-napra zárkozottabb, haragosabb lett. Valahányszor idegenek tisztelegtek ő felségénél feltűnően sokszor tapogató, takargató orrát. A királynak e furcsa magaviselete volt a kiinduló pont, melyből a királynak első minisztere a titkot napvilágra hozta.

E miniszternek, ki egyszersmind a királynak egyedüli befolyásos tanácsadója vala, neve volt Canella. Egy alkalommal, midőn az ifjú királyné már majd mind a két nemét kísérte, Canella e pár szót sügta fülébe: az orr kérdése! A királyné göresös zokogásba tört ki, s elpirulva intett igent fejével.

Most már nem volt egyéb hátra, minthogy Canella teljes bizonyosságot szerezzen a dolog felől. — Egy óra múlva már szemközt állott a királyllyal.

„Felség! mondá a miniszter határozott hangon, eljöttem, hogy beadjam lemondásomat.“

„Remélem, kedves Canella, okait nem fogja előttem titkolni, melyek önt ily nehéz körülmények között fejedelme elhagyására kényszerítik.“

„Felség! teljes nyíltságomra mindenkor számíthat. — Egy idő óta felséged nagyon szeszélyes. Minden csekélység miatt (ekkor a miniszter hiúz tekintetét élesen a király arczára szegezte) minden csekélység miatt, még ha csak egy kis légy száll is az orrára...“

„Szerencsétlen!“ kiáltá a király, s felugorva kardja után kapott... De a miniszter is élvén a gyanúpörrel, nem engedett neki időt a szörnyű tett véghezvitelére; néhány karos-székekkel eltorlaszolván magát erős hangon kiáltá: „Oh király! haragod mindent felféd előttem... S mivel egyébről nincs szó csak orrkérdésről, visszaveszem lemondásomat.“

A király és minisztere néhány perczig mély csendben, mozdulatlanul állottak szemközt egymással. A fejedelem teljesen le volt sűjtva. Szemei elhomályosultak s zokogva rogyott egy közel levő székre, s göresösen susogá: „igaz: csak orr-kérdés, csak orr-kérdés!...“

A királyi palotákban még a falaknak is fülei vannak.

A királynak és a miniszternek intézkedései, hogy a dolog titok maradjon, hiába valók valának. Néhány hét múlva nem volt a föld kerékségén egy uralkodó sem, ki a dolgról ne értesült volna.

„Látni akarom ez óriási orrot“ — kiáltott föl Y. ország királya, elolvastván követének jelentését, melyben az leírja, hogy alapos vélemények szerint ez az orr eseményektől terhes. Nagy pénzáldozatok árán írja a követ, sikerült megnyerni a király legbelsőbb szolgáját, kinek hiteles jelentése szerint Piperius orra hosszúságban már meghalad két métert s még folytonosan dagad. Ujabb megvesztegetések után reméli, hogy nemsokára a precise mértéket is szolgálhat ő felségének. De mindez meghaladja fináncziális állapotát, ily fontos szolgálat fejében tehát kegyeskedjék ő felsége akincstárból számára valamit kiutalványozni stb.

Határozottan látni akarom ez orrot! ismétlé a király, néhány nap múlva egész udvarommal útra kelünk. Héj! mily józűen fogunk nevetni!

„Bocsánat felség“ jegyzé meg félénken a miniszter „de kötelességemnek tartom felségedet figyelmeztetni, hogy az ily utazás belekerül egy gyenge tíz millióba s a mostani szűk körülmények között...“

„Eh! a nép fizetett mindig és fizetni fog most is!“ kiáltott a király haragosan. „ne untasson az ily gazdasági dolgokkal, hanem inkább intézkedjék az utazást illetőleg s jaj annak ki még egy szót szól.“

A miniszter fejét hajtván távozott.

Az elutazás napján a tenger alatti táviró szörnyű hírt hozott Piperiusnak, mely teljesen kivette sodrából. Villámütésként hatott lelkére, hogy Y. ország királya őt látogatásával tiszteli meg.

„Egész fejedelmi udvar! kíséret! katonák! kiáltott kétségbeesetten a fejedelem, föl-alá futkozva palotájában — s nincs egyetlen ember közöttetek, a ki megmentsen ily nagy szegyéntől?... A fejedelem jó... nem halljátok-e a gúnyos tréfákat? Mit késtek! Ki a karddal! Itt-itt van mesztelen orrom!... vágjátok le!... vágjátok ez utálatos, szegyéntető tárgyat... Vágjátok le mondom, mert... mert...“

S már négy, öt katona oda is ugrott kivont karddal, hogy a felséges dudort megkisebítsék... de még idején közbe veté magát Canella s megakadályozta a bekövetkezendő orr-gyilkosságot.

„Uram! szólta a miniszter, ez esetben csak kétféle megoldás lehetséges: vagy lemetszeni — vagy magát egészen rendelkezésem alá bocsátani.“

„Jól van“ mondá a király. „Y. ország fejedelme közelget... ön, valamint mindenki nagyon jól tudja, hogy micsoda indító oka van látogatásának.“

„Felség! szakítá félbe a miniszter — mielőtt tervemet egész teljességben megismerhetném egy merész kérdést kockáztatok...“

„Beszéljen! teljesen felhatalmazom...“

„Megtudja-e mondani felséged királyi orrának exacte hosszúságát“ megmérvén kezével a tövétől egész hegyéig?

Iskolaszéki tagok választása A terézvárosi iskolaszék a folyó évi iskolaszéki választások közeledte alkalmából, kimondatni kérte, hogy iskolaszéki tagokká csak olyanok választathassanak, a kik a magyar nyelvet szóval és írásban birják s — a mi különben törvényben is van — a kik a tanügyhöz értenek. E javaslatokat a fővárosi tanács is pártolja. Együttal, miután az iskolaszékek mandátuma ez évi augusztus hó végével lejár — a választások vezetésére és keresztülvitelére 45 tagú bizottságot küldött ki. Nem ártana különben, ha ezen követelményeken felül egy kicsit az erkölcsre is lennének tekintettel. Iskolaszéki tagok és tanítónok, de különösen az állomás után járó tanítónok közti dolgok, már nagyon is nyilvánosak.

A budai kath. legényegylet főtisztelendő elnökségétől következő meghívót kaptuk: Meghívó a szini előadással és zartkörű tánczvizsgálommal egybekötött kerti ünnepélyre, melyet a Budapesti (Budai) kath. legény-egyesület alapítókéje gyarapítására vasárnap, 1887. évi július 3-án a „Fácán“-hoz ezimzett vendéglő helyiségében (II. ker. medve-utca) rendez. Ugy a kertben, valamint a tánczvizsgálomnál a nagy teremben egy sorezred zenekara fog játszani. Beléptijegyek a kerti ünnepélyre 30 kr. A tánczvizsgálomra 50 kr. Kezdeté 4 órakor d. u. Táncz kezdeté esti 9 ó. Kellemeilen idő esetében az ünnepély teljes műsorral a nagyteremben tartatik.

Vidéki hírek.

Dr. Kovács Zsigmond, elhunyt veszprémi püspök temetése június 1. d. e. 9 órakor ment

végebe. A gyászistentisztelethez fungált ft. Pauer János székesfehérvári püspök ő mlga, ki a temetési szertartásokat is fényes segédlettel véggezte. A tetemet — a boldogultnak óhajtatásához képest — a kriptában helyezték el. A temetésen jelen volt Zalka győri püspök ő exciája. Hidassy szombathelyi püspök ő mlga, a kebelbeli papság teljes számban, s számosan a külső papság, a polgári és katonai hatóságok stb., és a hívek beláthatlan sokasága. A temetésre vonatkozó intézkedéseket dr. Palotay Ferencz kanonok tette meg. Veszprém város lakói még a tegnapi napot siettek fölhasználni, hogy szeretett püspöküket utoljára láthassák. — A fekete bársonnyal bevont püspöki disztermet 50 selyemre nyomott ezimer díszíti, a ravatalon számtalan koszorú, körülötte roppant égő szövétneknek terjesztik a világosságot. A városi polgárság sűrű tömegekben kereste fel a halottas termet. — A boldogult püspöknek végakarátát teljesítették avval, hogy a kriptába temették el. Közvetlen elődjét, Ranoldert, szintén végakarata értelmében, a köztemetőben helyezték örök nyugalomra. — A család, valamint a ft. káptalan és egyházmegyei papság is adott ki gyászjelentést. Az utóbbiakét adjuk a következőkben: A veszprémi székesegyházi káptalan és az egyházmegyei papsága mélyen megszorodott szívvél jelentik nagyméltóságú és főtisztelendő Kovács Zsigmond, veszprémi megyés püspök, bekebelezett hittudor, ő császári és apostoli királyi felsége valóságos belső titkos tanácsosa, a felséges magyar királyné kancellárja, a vaskorona-rend első osztályú lovagja, Pécs szab. kir. város tiszteletbeli

polgárának élete 67-ik, áldozáságának 43-ik, püspökségének 19-ik, veszprémi püspökségének 10-ik évében tudóvész következtében, a halotti szentségek ajtatos felvétele után folyó évi június hó 28-án délután 1/2 órákor történt gyászos elhunytát. A megboldogult tetemei július hó 1-én reggeli 9 órakor fognak a püspöki székesegyházban tartandó engesztelő szentmise áldozatok után — kivánsága szerint — a veszprémi székesegyház sirboltjában nyugalomra tétetni. Veszprémben, 1887. jun. 29. Az ö. v. f. n! Áldás emlékéen!

Losoncziól írják, hogy méltóságos és főtisztelendő dr. Schopper György rozsnói megyés püspök. bérmautjában e hó 25-én délután városunkba érkezett. Utja diadalút volt! Méltóságához, erkölcsi fenségéhez túlaradó atyai szeretettel párosult nemes szívéhez méltó fogadtásban igyekezett őt részesíteni a kath. hitközség, mely a plébánia határánál gr. Cebrián László szónoklata mellett üdvözölte a nyájás főpásztort; a város szívébe nyíló bejáratnál pedig, egy izléssel díszített szép és nagyméretű diadalkapú előtt Losonczi rend. tanácsú város küldöttsége foglalt állást, hogy bemutassa hódolatát az egyháznagy, az áldozatkész emberbarát előtt, ki a szónokoló polgármester szavai szerint is öre az egyéni, a családi, a társadalmi boldogság alapjának: a vallásosságnak; e mellett mint jötevő, legujabban is páratlan bőkezűséggel eszközölt közhasznú és áldástető építkezései által kötelezte örök halára a nemes tettek iránt fogékony kebleket.

* * *

„Két harmad arasz... sem több, sem kevesebb.“ — felelt a szerencsétlen fejedelem elpirulva mint valami fiatal lányka.

„Se baj! kiáltotta a miniszter — tervem oly jó, hogy ha felségedet megpillantják a látogató király és királyné s egész kísérete egy arasznyi hosszú orral fognak távozni.“

„Egy arasznyi orral! Ah!... ha az igaz lesz... esküszöm számodra egy új lovagrendet állítok...“

Azonban a királynak nem sok ideje maradt a hálálkodásra. A függöny, mely a termet elválasztá az öltözőtől felszállott s egy különös látvány tárult az uralkodó szemei elé.

„Emberek! Nem! rinocerosok, elefántok állottak előtte. Csak midőn a miniszter közéjük vezette győződött meg, hogy valóban emberi személyek.

Uram! itt van huszonnégy legnagyobb, legsodálatosabb orr, melyet valaha a világ látott, mind saját birodalmának terméke. A látogató király megérkezte előtt még néhány százat szedhetünk össze. Felsőged most már talán kezdi sejteni tervemet?

*

A hajó, mely a felséges vendégeket hozta aug. 2-án futott be a főváros kikötőjébe. A kíséret mindegy kétezer személyből állott.

A kor szokása szerint nem messze a kikötőtől egy nagy faalkotmány volt felállítva, melyen az ország nagyjai gyülekezének, hogy fogadják a felséges látogatókat. Canella miniszter, teljes diszben, lépett a felséges pár elé s a kellő tisztelet megadása után következőleg üdvözölte őket:

„III. Piperiusnak, az ő felséges nejeinek, született és születendő gyermekeiknek nevében — neked XIV. Cucurbius-, felséges nőd-, született és születendő gyermekeiteknek áldás és üdvösség... Mint a király és királyné teljes hatalmú miniszterének, van szerencsém felségeiteknek bemutatni az ország nagyait!“

Ezen szavak után előlépdélének az országnagyok.

„Az ország nagyjai!“ — sugta a királyné

férje fülébe — „inkább azt mondhatta volna — nagy orrú.“

Cucurbius, hogy meglepetését és a nevetési viszketeget elpalástolja a miniszternek és nejeinek két tisztszenéssel válaszolt.

A királyné udvarhölgyei el valának búvölve. A szoknya-hadból különféle megjegyzések hangzottak, minő trunkusok!... mily hatalmas uborkák!... mily szörnyű bunkók!... Ha már ezek is ilyen nagyok, mekkora lehet Piperius orra, melyről az egész világ beszél!

Ezalatt a király és a királyné beülvén a diszkocsiba a nép éljenzése között a városba hajtottak.

A kocsi a királyi palota felé közeledett. A bejáratnál egy század testőr volt felállítva teljes diszben, melynek látása bámulatba ejtette a vendégeket. — A testőrök orrai hosszúságban, vastagságban túlhaladták az előbb látottakat.

Ha Piperius királynak orra csak egy milliméterrel is hosszabb — gondolta magában Cucurbius neje — valóban nem értem, hogy az a királyné...

De e pillanatban a kocsi megállott — a kocsi ajtókat kinyitották s két apród térden állva a királyi párt kiszállásra szólította föl s orraikat fogantyúk gyanánt tartván eléjük.

„Izabella“ — szólott Cucurbius nejehez — „már látom, hogy nehezen fogom megőrizhetni mindvégig diplomaciai komolyságomat.“

Az udvarmester Piperius és felséges nejeinek belépését jelenté.

„Üdv. XIV. Cucurbiusnak és felséges nejeinek, — üdv. a nemes hölgyeknek és lovagoknak, kik látogatásukkal szerencsétlenek!“

„Nyomkodd a sarkamat Izabella, mert — mert nem tudok magamon uralkodni — sugta Cucurbius nejeinek.“

De mi történt? A mint felemelé tekintetét, majd a szeme világát vesztette az orrok tömkelegében, melyek Piperius udvarát képezték.

Ajkai görcsösen rángatóztak, végre sikerült neki mégis a következő kérdést tenni:

— „Uraim! kegyeskedjenek megmutatni, me-

lyik azon személy, kit a felséges Piperius király név megillet?“

„Saját magam vagyok az“ — felelt Piperius három lépéssel közelepe jövéen.

„Nem! nem! nem lehetséges! árulás! árulás!“ kiáltott Cucurbius, miközben a terem küszöbéig hátrált. „Hívják elő követemet, csupán ő oszthatja el a csalódást, ha csakugyan csalódás forog föl. Ha pedig az árulás, a hazugság az ő műve, s Piperius király orrát, mint a legkisebbet kell felismernem esküszöm, hogy a gaznak feje a szőnyeget fecskendi be vérével.“

Cucurbius kísérei kardjaik után nyultak — Izabella királyné hölgyeivel sokféleképen magyarázta a dolgot, hogy az orr valami nagyon élénk izgás-mozgás folytán összehúzódott... Egyik-másik halott is már gyakrabban az ilyen tüneményekről...

„Valóban“, mondogatták a dámák, ily nagy várakozás után... és összehasonlítva a többivel... Piperius orra igazán kedves.“

Ezalatt két katona elcsipte s a királyi palotába hurezolta a halálra ijedt követet.

„Te!“ kiáltott reá mérgesen Cucurbius, „tekints körül s azután ennyi orr közül mutast meg nekem, melyik Piperius királyé.“

A követ remegve fölemelkedvén tisztelettel mutata Piperiusra.

„Katonák!“ kiáltott böszülten Cucurbius „ennek a gaznak feje itt fekszik véreben előttem.“

A katonák csakhamar előtermettek, de Piperius a hóhérok és a szerencsétlen követ közé veté orrát.

„Királyi barátom! urak és hölgyek! ez ember ártatlan...“

„Ártatlan!“ morgott Cucurbius, „hát akkor ki a bűnös? Nem akarom hinni, hogy királyi társam tréfát űzött velem és orrát, melyet a föld minden uralkodója égő vágygyal szeretne látni, valami bübájosság által eltüntette...“

Piperius mosolygott. Szívéből örült az aratott diadalnak; büszke volt reá, de azért az igazságot sem titkolta el. Hűen elbeszélte

Egyről-másról.

A Niagara-zuhaton keresztül. Még nem haltak ki azok a vakmerő emberek, kik mindenképen igyekeznek áthatolni a Niagara-zuhaton. Legutóbb egy Graham Carlisle nevű ember próbált szerencsét még pedig sikerrel. Egy saját találmányú hordóalakú csónakban tette meg az utat. Eleinte a csónakra rá akart ülni, a mi biztos halállal járt volna, de utóbb mégis rábirták, hogy az elzárható hordón belül maradjon. A közönség láthatta; a mint keresztül hatolt azon a helyen, a hol Webb kapitány annak idején halálát lelta.

*

A kaszárnya szövirágai. Altiszt: Vigyázz! Jobbra igazodj!... A! húzza belebb azt a paszulyos bendőjét!... Hát maga mit rángatja azt a puliszka rágó bagós pófáját?... Nézze meg az ember! annak a málészájú bugrisnak a zsebkendő piszkolója alatt kikenczeficzelt pipaszár puczovalója éppen egy araszszal áll kiebb a línánál... Mit meresztgeti magát? Ugy áll a feje, mint a kutyapeczér durungján a bunkó... Maga meg húzza ki magát! Ne kunkorodjék össze, mint a koszos malacz farka a moslékos dézsa mellett... No! úgy... Vigyázz!... De ne bámulj, mint a döglött birka a korpás szakajtóra! mert a nyakad csigájába csavarom a gölödény morzsolódat...

*

Csökönyös léghajó. Spelterini léghajója, mint Bécsből írják, kezd egyre érdekesebb lenni. Majd elindul akkor, a mikor fogva akar-

nák tartani, majd meg akkor sines kedve távoznia mikor szinte ostorral hajtják. Említettük, hogy e napokban megszökött gazdájától és csak ügygyel-bajjal akadtak rá. Tegnap délután újra fel kellett volna szállnia Spelterinivel és Dare Leonával. Teljes pompájában himbálózott a közönség előtt és cseppet sem bánta, hogy hátán nagy folt díszlet, mely legutóbbi szökésének emléke. Az indulás felhat órára volt jelezve, de a gömb meg két órára! később sem volt teljesen megtöltve. A légkirálynője hasztalan igyekezett a trapézra. Nagy nagy szél fújt ide-oda. „Maradjon, maradjon!“ kiáltozta a közönség. — „Miss Dare vasárnap jó velem, ma egyedül megyek!“ szólott Spelterini, a merész léghajós. Végre megindult a léghajó. Az utolsó perczben Kálnoky gróf, a ki már kiheverte első légútja utóbajait, beugrott a kosárba. A következő pillanatban a kosár odaütődött egy épület tetőzetéhez, de minden komoly következmény nélkül. Néhány homokszák kiürítése után a léghajó egyszerre felemelkedett s eltűnt a nézők szemei elől.

*

Lelkiismeretes tolvaj. Oroszországban esett meg a következő történet. Egy előkelő, gazdag főurnak haldoklott a szolgája, a ki őt 26 éven keresztül „híven“ szolgált. Midőn a szolga már végperceit közeledni érezte, magához kérette urát, s így szólott: „Az én vagyonom 10,000 rubel. E pénz azonban öné!“ „Hogy-hogy?“ — kérdé csodálkozva a főúr. A szolga ekkor bevalotta, hogy ura aprópénzéből naponként lopott

majd többet, majd kevesebbet. Évek mulva aztán az az aprópénz 10,000 rubelre szaporodott föl. A szolga bűnének bevallása után bocsánatot kért urától, a ki megis adta azt. A főúr a 10 ezer rubelt jótékony czélokra szánta.

*

Furcsa párbaj. Putman amerikai tábornokot röviddel ezelőtt párbajra hitta ki egy angol. A tábornok elfogadta a kihívást s a párbaj színhelyéül egy kis ligetet szemeltek ki. Midőn az angol megjelent, a tábornokot egy hordón ülve találta. „Tessék mellém ülni!“ — szólott Putmann. — „Meggyujtom ezt a kanócot, mely a hordóból kicsüng, és azután teljesen egyenlő reményünk lehet Ábrahám ölében helyet foglalni.“ Az angol elsápadt, de leült, a mint azonban a kanóc lassan tovább égett felugrott és elrohant. Kaczagva kiáltott utána a tábornok: „Édes uram, hiszen ebben a hordóban nincs egyéb — vereshagymanál!“

*

Miniszterek eldorádója. A most oly sokat emlegetett Afghanisztánban is sok ember akad, a kinek legkedvesebb foglalkozása a minisztereket szidni. Orosz lapok állítása szerint ezen emberek száma annyira elszaporodott, hogy az emir drákói rendszabályhoz folyamodott. Parancsot bocsátott ki, hogy annak, a ki egy minisztert szidni mer vágják ki a gonosz nyelvét. — Ilyen rendelet nálunk, kiölné bizonyára mihamarább a magyar nyelvet.

felsőes orrának történetét, lefestette lelki állapotát, hogy minő volt a látogatás hírének vételekor. „Szerencsémre? — így végező — az Isten oly minisztert rendelt mellém, ki áldása mind a fejedelemnek, mind az államnak. Az ő terve nagyon egyszerű: össze kell hívni az ország minden nagy orrúit; az udvari személyzetet azokból kell kiállítani, kiknek orra nagyságban jóval felülmulja a fejedelemét — így Cucurbius látván e rinoceros erdőt, természetes optikai csalódás folytán a kérdéses orr kisebbnek, sőt kedvesnek fog feltűnni.“

„Bravo! bravo! éljen az éleselméjű miniszter!“

Canella, mint valami művész, mélyen meghajtá magát a közönség előtt s így szólt:

„Azt hiszem, hogy e történet minden miniszternek hasznára válhatik. Például, ha a miniszter látja, hogy a király egy kissé bamba, megemlékezvén az orr-kérdésről, rögtön fog találni orvosszert és szellemesnek tünteti föl őt.“

„Hogyan? miképen?“ kérdék egyszerre Cucurbius és minisztere.

„Körülveszi őt kretinekkal.“

Arvay Sándor.

Miről nevezetes a kilenczes szám?

Irta: Hoesvai Bornemissza Antal.

Kilencz esztendeig, Ozee országolt
Szamariában, ő utolsó király volt.
Nabukodonozor Babilon királya
Jeruzsalemre ront, és azt ostromolja.
Midőn országlása kilenczedik évét
Élte, körülvévén s azt kegyetlenségét
Szedecziáson és fián kifejtette
Ezt? megölette! azt? fogságra vitette,
Előbb mind két szemét kiszúratta, végre
Foglyát Babilonban börtönbe vetette.
A szentírás szerint az égi szellemek
Kilencz karra osztvák a számtalan lelkek. —
Kilencz óra tájban Jézus így sohajtott:
Istenem! miért vagyok én oly elhagyatott!
Kilencz óra volt: hogy lárma lön: feszítsd meg!
És véres gúny ruhát tett rá a nép tömeg. —
Keresztes szent Jánost börtönéből maga
Vezette ki Jézus kilencz hónap mulva.
Kilencz idegen bünt követ el a vétkes
Katholikus ember, ha azokban részes.
Istenes szent János hullája kitéve
Kilencz napig volt a templom belsejébe. —
A nem szabad földből a határnak urát
Kilenczed képezte dézma tulajdonát.
A kuglizó végén kilencz fa bábú van
Felállítva, a ki golyójával bátran
Lökve kilenczet üt! legény az a talpán
Mert az a fő mester: a kuglizó pályán.

A német-magyar és a magyar-német.

(Mutatvány „Egy Honvéd albuma“ című a napokban N.-Váradon megjelent minden magyarnak becses munkából. Irta: Kárpáti Nagy Benő.)

Pardubicztól Czernoviczig alig volt osztrák tiszt, ki az öreg Melcer bácsit ne ismerte volna.

Sajátságos ember volt az öreg öregúr. Háza valóságos nyitott vendégfogadó; szive, lelke nyílt magyar barátság tanyája; innen aztán nem volt átutazó német tiszt, a ki az öreg Melcer bácsi vendégszerető házát Derecskén elkerülte volna.

Jó időket is látott az öreg úr és népszerűsége nagyobb volt a Biharországban, mint

bárkié, mert az még a lipcei világ-csata napjától datálódott.

Az öreg úr ugyanis, mint Frimont huszárörmester, egy pár jó francia golyót fogott fel vezére előtt, miáltal annak életét mentette meg, ő pedig a francia golyókat mellében haza hozta emlékül, a mi mellé elismerő jutalmul kapott még öt krajczár kegyzsoldot és egy . . . lipcei keresztet, mit ő aztán haláláig hűségesen hordott.

A vitéz huszár híre a hadseregben általánosan elterjedvén, különösen a Napoleoni hadjáratot követett békeévekben az öreg úr háza hemzsegett a német tiszt vendégektől, kik az öreg úrban a hős huszárt és mellette a gratis asztalt tisztelték; az öreg úr pedig csak akkor volt igazi elemében, ha minél több és minél magasabb rangú tisztek törölheték meg szájukat asztalkendőjéhez és teljes jutalomnak tartotta, ha a feldmarschalltól kezdve akként czimezhette vendégeit: „ebadta“, mit azok a jó konyha és Vajda arany kedveért nevetve raktak zsebre.

Az öreg Melcer bácsinak ezen kívül volt egy állandó törzsvendége, ki nélkül az öreg képzelné sem lehetett. Hajdani fegyvertársa, a hadiszerecsé által azonban inkább kegyelt Franczi volt ez, ki a lipcei csata után, a katonai vitézség érdemkeresztjével kitüntetve húzódott meg bajtársának lakóhelyén, tiszt nyugdíjára támaszkodva.

E két barátnál soha ellentétebb politikai érzelmű barátot a sors össze nem hozott.

Melcer bácsi ugyan az alföldnek szülötte, de azért pecsovicsabb és sifrikáriusabb halandó nem volt a hazában, mint ő; míg bajtársa bár Pardubiczban, az echt csehek hazájában született, de azért lelkesebb pártolója a függetlenségi harcznak nem volt széles Magyarországon.

E két elválhatatlan barátban, ezeknek jellemében volt igazolva a végletek találkozása, a „lex extremes se touchent.“

Melcer bácsi magyar létére volt svarczgelb, pecsovics, volt Kossuthianer, volt muszka, volt német, Schöneckert Ferencz pedig született cseh-német létére a legjellemesebb magyar hazafi.

Melcer bácsit a német katonai szubordináció, a reglement, valóságos elv nélküli, német bálványozó páriává alakította át. Schöneckert bácsit, a magyar huszárezredben, a magyar katonai szellem és a magyarországi levegő tizenhárom próbás jó magyar hazafivá varázsolta át.

Melcer bácsi szívesen lovagolt Ferdinánd főherczeg, Hrabovszky tábornagy, István nádor, vagy Kossuth kocsija előtt.

Schöneckert bácsi visszahúzódott a németektől és lelkéből megéljenzte az öreg Bem apót és Kossuthot.

Melcer bácsi toborozta a honvédeket, küldte őket a haza védelmére, midőn az idő úgy hozta magával; midőn pedig vége volt a dicsőségnek, épen oly nyugodt kedélylyel soroztatta be a honvédeket az osztrák hadseregbe.

Schöneckert bácsi maga állott élére a nemzetőr zászlóaljnak s vezette őket csatára, a haza ellenei ellen.

Melcer bácsi, a magyar ember, tett a hazáért szolgálatokat, jó pénzért.

Schöneckert bácsi, a cseh-német, osztrák tiszt nyugdíját vitte áldozatul a haza ügyéért.

Melcer bácsi a leipzig kerest mellé feltűzte a nemzeti színű kokárdát és adta a magyar hazafit. (Rossz nyelvek még azt is beszélték, hogy hálóingén is hordta a leipzig kerestet).

Schöneckert bácsi félretette a Mária Terézia vitézségi érdemkeresztet és mellét tette ki a haza ügyéért az ellen golyóinak.

De azért e két ember jó barát volt. Valóságos Castor és Pollux.

A csucsa csata azonban elválasztotta Castort Polluxtól.

Derecskén ugyanis megalakult az 1848. évben a nemzetőri zászlóalj, az erdélyi oláhok által fenyegetett magyar haza és közelebbről Bihar megye védelmére.

A derecskei mezőn az öreg Schöneckert bácsi betanította, begyakorolta a kapa-kaszához szokott jó hazafiakat a katonai mesterség legszükségesebb elemeibe és miután a zászlóalj annyira kiképezetett, hogy már rendszeres menetet tehetett és a fegyvert és lándzsát támadási fogásra használhatta: Schöneckert bácsi az ujan alakult zászlóalj élén, mint annak választott vezére és őrnagya, komámuramékkal megindult Kolozsvár felé és Melcer bácsi el is kísérte őket a „mérgecs“ csárdáig, hol az öreg vezér lábhoz vezényelvén a fegyvereket, tartott komámuramék előtt ilyen beszédet:

„Nemzetőrök! Polgártársak! Eddig itthon komájuk, jó barátjuk voltam. Most katonák vagyunk. A komázásnak vége. Szubordinációt, engedelmességet követeltek; a ki nem engedelmeskedik: agyonlövtem. Féljebb! Indulj!“

Az öreg Melcer bácsi e beszéd hallatára megfordította a szürkét s visszafelé nyargalva így köszöntötte Castor Polluxot: „Szervusz ebadta!“

Az öreg Schöneckert bácsi pedig vezette csapatát az erdélyi határszél felé.

A napokban temettek el Csucsán egy derék székely asszonyt, özvegy Kaszó Dénesné, szül. Balogh Juliánát, hatvan éves korában.

Harminczöt évvel ezelőtől tüzről pattant, csinos fiatal magyar menyecske volt az öreg anyjok és piros-pozsgás gömbölyű szépségénél csak vendégszeretete volt még szebb.

A nagy napokban, midőn a dicsőség babéra oly hőséges aratást hozott, a csucsa vendégszerető háznak e derék ifjú asszony volt éltető lelke, kinél az éhező honvédek mindenkor terített asztalra találtak.

Schöneckert bácsi is megérkezvén, nemzetőreink élén Csucsára, egy szibériai hideg estén, más napon, december 18-dikán azon parancsot vette Riczkótól, hogy nemzetőreivel, a csucsa szorost elfoglalt honvédekhez csatlakozzék, és a derék háziasszony híres csigáretését meg sem izlelhetette.

Alig helyezkedett el Schöneckert bácsi kijelölt helyén, már Bánffy-Hunyad felől gróf St. Quentin őrnagy rohogott elő vérteseinek élén; azonban Schöneckert bácsi nem azért vett részt a világhírű lipcei csatában, hogy egy csekély lovasrohamot visszaverni ne tudott volna, meg is felelt annak oly derekasan, hogy St. Quentin gróf három honvéd golyótól találva, lovastul együtt ott maradt, miután pedig Szabó Pista (ez is derecskei fiú, egy fűszerinasból lett tüzer volt) pár jól irányzott ágyúlövéssel a németek közé gyújtott, azok eszeveszetten fordultak vissza és nemcsak a csata lett megnyerve, hanem az előre toluló oláhság visszaszorítva, Bihar megye és vidéke az inváziótól egyszerre mindenkorra megmentve.

A pardubiczi cseh-német vitézsége és hazafisága, a december 18-diki döntő csata emlékéét 37 év óta zugja az esti szellő a csucsa szorosnál, bús legenda dalokban és zúgni fogja örök időkhig.

A csucsa győző Bem apónak kedvence és mint honvéd őrnagy egyike alvezére lön. A pardubiczi cseh-német magyar hazafiságával nem tartotta összeegyeztethetőnek a Schöneckert nevet továbbra is megtartani és mint Szépszőgi, testestől lekestől magyar hazafi lett, s míg ő erdély bércei közt tanítá tisz-

teletre az ellent, addig Melcer bácsi a honvédtiszteket traktálta és ebadtázta.

Azonban a hadi szerencse kockája egyet fordult és Szépszögi bácsi kezéből kicsavarta a győzelmes fegyvert a legyőzött ellen és vitéz érdemeinek jutalmául reá is kimondatott a 20 évi várfogság, minek folytán a derék magyar-német Josephstadt falai közé belebeztetett, míg Melcer bácsi a németeknek és muszkáknak liferánsaul szegődve és vendégszerető asztalát azok által népesítve ebadtázta a rebelliseket, azonban dicséretére legyen mondva, minden befolyását felhasználta fegyveres társának fogságból való megszabadítására, mit sok utánjárás és négy hosszú év után el is ért és az öreg Szépszögi bácsi az öreg Melcer bácsinak baráti keblén pihenhetett ki négy hosszú évnek szenvedéseit.

— No csakhog' itthon vagy Franczi! Ezek az ebadta hunczfut németek tudom, nem is visznek el többé körünkől és reményem, te sem leszes többé bolond és honvédörmagy — mormogott az öreg Melcer bácsi a viszontlátás örömeiben bajtársára.

Nem biz ebadta, hanem ezredes leszek, felelé az öreg Szépszögi bácsi.

Igy megtanította a pardubiezi németből lett magyart a négy évi várfogság.

Szépszögi bácsi ismét mindennapos vendége lett Melcer bácsinak s haláláig hazafiai jó remények közt hallgatta a zsörtölődő Melcer bácsi szájából az örökös refraint.

Már régóta mindketten néma emberek. A német-magyar is, a magyar-német is.

De a derecskeiek még ma is tiszteletteljes kegyelettel őrzik az öreg csucsa hős Szépszögi Ferenc bácsinak emlékét, csak azt tartják megfoghatatlannak, hogy a ki megtanulta a magyar hazafiságot, hogy nem tudta megtanulni teljes életében a magyar nyelvet és miért ejtette ki a társaságban ekként, a buzdító baráti szót: „igyunk egy bohár port“ — a pohár bor helyett?

AZ ÉLETBŐL.

[ELBESZÉLÉS.]

(Folytatás.)

Igaz ugyan, hogy édes anya gyermekét soha sem bírta volna jobban gondozni, mint ez a tenyerestalpas tót gyerek az ő kis gazdáját, egyszer beteg lett a fiu, himlőbe esett, a mi aztán nem tette sokkal szebbé, hanem addig, míg beteg volt, Jenő végkép elnémult, szerencse, hogy a betegség éppen szünetidőre esett és így otthon voltak N... ben, s nagynénje gondoskodott róla, különben tán éhen halt volna meg.

Jenőnek természetesen nem szabad volt a beteg fuhoz bemenni, ő tehát az ablak alá ült, ott hallgatta a beteg nyöszörgését, néha jajgatását, onnan kellett naponkint többször a csendes sirdogáló fiúcskát bevinni a kastélyba, mert Janó egy tót béresnél, az édes anyja testvérénél feküdt ki a betegséget.

E betegség nagy változást idézett elő a két fiu egymás közötti barátságában.

Mikor Janó kijöhetett végre a szobából, de még nagyon gyenge volt, az úrfi támogatta őt, elvezette kedvenc helyeire, olvasott neki meséket, vitte neki saját uzsonáját, sőt még lapdáját is neki ajándékozta, de a mi több játszott is vele, sőt beszélt is hozzá.

— Hát szereted te ezt a Janó gyereket? kérdezte tőle bátyja.

— Igen, volt a válasz. Megjegyzendő, hogy Jenő egész gyermekkori ideje alatt sohasem mondta másként az igent.

Most már felnőtt emberek voltak mindkettőn. Jenő egyetemi magántanár Budapesten, idealista a szó szoros értelmében, az irodalomtörténetet és a költészetet adja elő a legmagasabb fokú ékesen szólással és lelkesedéssel... de azért otthon, hol szünetidejéből pár hetet tölt, nem látszik érdeklődni semmi iránt, magabavonult, szóval, a hozzá intézett kérdésekre, bár kielégítő de rövid feleleteket ad.

Ellenkező, teljesen ellentétet képez vele Janó, himlőhelyes, széles arca mindig nevetésre áll, kaczag minden csekélységen, de azért szóval gazdáját bálványozza, abban találja büszkeségét, ha annak ruhái tiszták, rendesek. A tanár nem tud nála nélkül meglenni egy napig sem; mert íróeszközét, könyveit papírjait csak az tudja rendbe rakni, ha ő a szellemi világban eltévelyeg és szórakozottságában rendetlenül hagyja holmiját. Janó a szokott helyére rakja el mind, szépen, hogy az ifjunak csak helyen kell keresni és megtalálja, kedvenc olvasmányai rendszeren keze ügyébe vannak téve.

Ha a tanár a kertbe kiül egyik vagy másik padra, mire föltekint, akkorra már az éppen érkező hírlap, esetleg levelek, szivar, gyújtó, friss víz, már mellé van készítve, és ez mind oly halkán, nesztelenül, hogy észre sem veszi, az ember elbámul rajta, hogy az a nagy, esetlen legény, hogyan tud oly nesztelenül közeledni, hogy meg ne zavarja olvasásában, vagy tanulásában imádott gazdáját.

Hanem a mint Janó ebből a búvkörből kilép, kárpótolja magát rögtön, nem lábujhegyen többé, hanem alakjának egész súlyával lép föl, csakúgy dobban lépései alatt a nagy széles folyosó, ott van Janó mindenütt, a hol kell vagy nem, a tekintetes asszonynak hordja ki s be a tejes fazekakat, a szolgálónak fejű segít, a szakácsnének vas- és rézedényeit sürölja ragyogóvá, felterít olyan ezüst evőeszközökkel, melyeket úgy látszik, most hoztak ki az aranyművestől, a lámpák kettőztetett világosságot terjesztenek, mint máskor, képek keretei, tükörök, gyertyatartók ragyognak mindenfelé.

— Milyen jó volna, ha ez a Janó itthon volna, gondolja magában Horváth úr, mikor fényesre kicsiszolt tájékpipája, finomra metélt barna dohánya a kezébe akad.

— Milyen jó volna, ha ez a Janó itthon maradhatna, szól a tekintetes asszony, mikor tehenei pompásan jőllakva, tisztára lemosva, megkefelve sétálnak el előtte, míg a zsajtarok hóféhrre vannak sürolva.

— Jaj ha az a Janó mindig itthon volna, sohajtja a szolgáló, látva, hogy vizes dézsái már tele vannak hordva, ugyanezt mondja a szakácsné, a mint a szárított s apróra vagdalt fácskákkal kényelmesen tüzet éleszt; de mindnyájan tudják, hogy könnyebb volna a Lomniczi csucstól helyéből kimozdítani, mint Janót a tanár úrtól elválasztani.

Két hónap óta lázas várakozásban van az egész Horváth család, a mióta megjött Amerikából a levél, hogy kettő a Váry leányok közül, a szerencsenajtta szobaleány és mr. Hunting kíséretében, hozzájuk fognak jönni. A hír természetesen kiszivárgott a belső cselédség útján a béresek és a béresnék közé, onnan meg a városba, úgy hogy néhány nap alatt mindenki tudta, és valójában erről folyt a beszéd ép úgy a kávéasztaloknál, mint a kaszinóban; éppen úgy a nappali szobákban, mint a rántás kavarás mellett.

— Vajjon milyenek lesznek azok az amerikai kisasszonyok?

— De hát még az amerikai úr?

— Hát az a szerencsen szobaleány?

— Ugyan milyen ruhákban lesznek azok öltözködve?

Heteken keresztül ez volt az érdekes tárgy, mely különféle változatokban, de mindig újjuló érdeklődéssel megbeszélgetett.

Más években némi kis zajt ütött a városkában a tanár úr megérkezése, a mikor is a Janó satyr alakja gazdájának kiegészítő keretül szolgált, kinek sajátságos megjelenése derűtséget idézett elő minden arczon és mosolyt csalt minden ajakra.

Ha népszerű volt a jeles tanár N... ben, kit daczára szótlanágának becsült és tisztelt mindenki, annak a büszkeség volt az oka, büszkéek voltak reá, hogy közülök került ki ily szép tudományú ember, ki még a fővárosban is számot tesz, sőt talán éppen ez a büszkeség volt annak is az alapja, hogy a Horváth Jenő név alig említettett közöttük, mindenki, úgy a városban, mint vidéken csak azon a néven ismerte őt: a tanár úr; véleményök volt róla, hogy nagyon tudományos, nagyon becsületes ember, sőt egyesek, kiket szóvalansága nem riasztott vissza, kezdték róla még azt a hírt is terjeszteni, hogy nagyon udvarias, szeretetreméltó ember; hát még mikor hozzáfordultak valami jótékony cél elősegélése végett s mindig s mindenütt készségesnek, sőt legelsőnek és bőkezűnek tapasztaltak, akkor azt is mondták róla, hogy jó ember, mikor meg egyszer az önkéntes évből főhadnagyi egyenruhában pillantották meg, a mint gyakorlatra „kirukkolt“ a katonákkal, akkor meg az egész város vagy legalább annak női lakossága egyhangulag kimondták reá az ítéletet: hogy szép fiatal ember:

Addig talán eszökbé sem jutott, hogy a tanár fiatal, csak mikor a díszes egyenruha érvényre emelte a szép, izmos, daliás termetet.

De valamennyien hangos kacajra fakadtak, mikor a közlegénység között Janót pillantották meg, kire úgy látszott, vasvillával hányták rá a katonamonturt, és roppant kényesen lépegetett, akár egy elefánt, jobbra balra tisztelegve katonaián s kimondhatatlan büszkének érezve magát, hogy mindenfelől mosolyogtak reá...

Egyszerre csak egy újabb levél jött Horváthékhoz, hogy az amerikai vendégek pár nap alatt itt lesznek. E hír gyorsan befutotta a várost, mindenki iparkodott mentül többet időzni az ablakoknál, hogy e ritka látványt el ne szalasszák, tarhonyakészítés, nagymosás, mind elhalasztatott, hát még mikor egyszerre csak látják, hogy a „kastély“ kapuját zöldággal és virágfüzerekkel díszítik fel, melyek között aranyos betűkkel ott ragyogott: „Isten hozott!“ Horváth úr, valamint az ispán, meg Janó löfegyvereiket készítik, hogy a mint N. határába érkeznek a vendégek, üdvölvésekkel fogadják őket. A kocsis lobbogós fehér ruhában, piros melénnyel, panyókára vetett dolmányban és darútollas pörge kalapját fején félreacsapva szerszámogató a négy pej csikót s vezetgeté az új hintó elé, a mely előkészületeket mind szépen meglehetett látni a rácsos kerítésen keresztül.

Volt is erre kíváncsi néző elég.

Janó természetesen mindenütt ott volt, mindenkinek segített különösen a virágfüzerek elkészítésénél, mert sok kellett ám, a kastély azon előszobájának az ajtaja, mely az amerikai kisasszonyoké leendett, volt igen szépen feldíszítve, ide jutottak a legszebb virágok, kivéve azt a két valóban szép csokrot, melyek a kocsis ülésén voltak, s melyeket Janó volt átadandó az amerikai két kisasszonynak.

Az úri koci után egy csinos homokfutó koci állott két erőteljes lóval, a podgyász és esetleg az érkező cselédség részére.

Végre megjött a távirat: A legközelebbi vonattal megérkezünk!" tartalommal.

Horváth rögtön kikiáltott:

— Fogjatok.

De abban a pillanatban kitört a vihar, villámlás csattogás és jó erős zápor keletkezett.

— Alljatok pár percig be a szőnyeg alá, míg a zápor csendesül, mondá Horváth, a kocsisoknak s ő maga is neje szobájába vonult, ki mély gyászba öltözködve készen várta már a vendégeket.

Hát te minek vetted fel ezt a fekete ruhát? szolt nejehez a belépő férj.

— Még nem telt le teljesen a gyászév, válaszolá neje szívélyesen, mióta szegény bátyám meghalt, leányainak rosszul esnek, ha én, az egyetlen testvér még gyászt sem viselnék érte.

— Meglehet, viszonzá Horváth vállatvonva, ti asszonyok azt jobban értitek. E szavai közben tájékozódására gyűjtött, melynek ezüst kupakja csakúgy fénylett, s az öreg úr gyönyörködve szemlélte a táj barnapiros színét. Pom-pás gyerekek az a Janó, milyen szépen szívódik ez a pipa! kiálta fel meglepődötten.

Majd mintha valami eszébe jutott volna, két három szobán keresztül menve a végső szobába bekiáltott:

— Jenő öcsém!

— Tessék parancsolni urambátyám.

— Nem jössz velem Salgó-Tarjánba a vendégek elé? Táviratot kaptunk. Most jönnek.

— Merre mennek urambátyámék?

— A kerülő úton, ki a manó menne most a hegynek ilyen eső után!

Pár másodpercig hallgatás, mit az öreg úr türelmetlenül szakított félbe.

— No jössz vagy nem?

— Nincs kedvem, mit csináljak én azokkal az idegenekkel.

— Mamlasz vagy te bizony öcsém, mondá félhangon morogva az öreg úr, az is voltál, az is maradsz. Mi közben bosszankodva tért vissza nejehez, hatalmas szippantásokat téve öblös pipájából.

— No, furcsa egy teremtés ez a Jenő, mondá most kissé neheztelve Horváthné is. Az egész héten nem tett volna keresztül egy gazszálat, pedig látta, hogy mindnyájan megnyire el vagyunk foglalva az előkészületekkel, míg Janó...

— Hiszen Janónak a kis ujjá is többet ér ennél a fajankónál.

Az ajtó nyílt s azon a Janó széles ábrázata tolodott be, mosolygása mintha csak ketté vágta volna a feje alsó részét, elért a két füleig, de simára fésült haja szabadon hagyta roppant homlokát, világos kék szemei szájával párhuzamos vonalban húzódva, annyi örömet és különösen annyi jószágot fejeztek ki, hogy Horváth feledve az öcséje által okozott bosszúságot, derülten kérdé:

— Mi kell Janó?

A tót legény hatalmas buksi feje után az ajtón jókora átmérőjű nyak, melyet tulipiros nyakkendővel leszorított tiszta inggallér fődött, lón látható, mit fehér mellény és új posztókabát követett.

— Kérem alásan tekintetes uram a zápor megcsendesedett. Indulhatunk.

— Nos anyjok, add ide gallér köpenyemet. Isten áldjon meg.

— Szerencsés utat Sándorom és vidám visszatérést, mondá nyájasan Horváthné. Siesetek.

— A mennyire csak lehet. De nini, nézd azt a sunyi Jenőt, hogyan lopózkodik ki a háztól plaidjébe burkolva. Fogadni mernék, csak hogy kikerüljön bennünket, megy a hegyi úton az erdőbe, és haza sem jó estig.

— Az ám, szolt Horváthné fejcsóválva,

könyvet is visz magával. Hadd menjen a maga útján, nem lehet azzal bírni.

A hátulsó könnyű kocsiba, szép himzett barna szőrben, melynek mind két ujját felölté, az ispán kapott fel kocsisnak, míg az új hintóba Horváth úr helyezkedett el a hátulsó ruganyos ülésen; de látszott rajta, hogy ott se-hogy sem érzi magát kényelmesen.

A hetyke kocsis kieresztette a suhogót, és a négy pej csikó „oda se neki” annak a csúszós útnak, repült a könnyű hintóval, de meg kell vallanunk, hogy a „homokfutó” egy lépést sem maradt hátra. Azonban a társaságban senki sem érezte magát olyan felségesen, mint Janó, csak azt nem tudta elhatározni, hogy a piros nyakkendőjére vagy a kezében tartott két virágcsokorra legyen-e büszkébb?

(Folytatása következik.)

FRISSITŐ.

Visszavágás.

Henczeg a kis diák a nagyobbak közt s neki megdulakodva a másiknak, erősen kiáltván:

— Vigyázz, mert szamarat ölök.

— Tán csak nem akarsz öngyilkos lenni öcsém! — vágott vissza hunyorítva a nagyobbik diák.

„Édes férjeckém, hova utazunk az idén? Nem volna jó Svájcba? Mit szólsz ehhez az eszméhez!”

„Nagyszerű! A szó szoros értelmében — megfizethetetlen!”

Papucs hős: „Milyen furcsa dolog a szerelem! Mikor megnősültem majd megettem nőmet, és most sajnálom, hogy meg nem tettem.”

Összhang a családban.

Lelkés: De János gazda, ha kend mindig részeg, akkor egyenletlenség támad a családban s az előbb-utóbb szomorú következményekre vezet.

János gazda: Engedelmet kérek, tiszteletes uram, csakis akkor nincs egyenletlenség!

Lelkés: Hogy-hogy?

János-gazda: Mert a feleségem is mindig részeg.

Virágos nyelv.

Biró: Nevét kérem!

Tanú: Venecke Margitka.

Biró: Férjhez?

Tanú: Nem kérem — de van tízezer forintom.

Füldöbe.

Nő: Pá, férjeckém, gondolsz-e majd néhárám?

Férj: Hogyne, valahányszor pénztáramba nézek!

Ajánlás.

Hölgy: Kaphatnék menyasszonyi fátlyot?

Segéd: Méltóztassék válogatni. Ez itt, kérem, oly kitűnő, hogy nagysád — többször is használhatja!

Izonyú hosszú.

Fiú: Papa, miért játszol ebben a házban oly sokáig?

Verklis: Azért, mert itt egy ellenségem lakik!

A kerékpár-versenyeken bécsiek nyerték el a legtöbb díjat; hiába, lóra és nem vasparipára termelt a magyar.

Nem meri.

Agost: Imádlak, angyal!

Selma: Beszéljen a papával!

Agost: Nem, azt nem teszem. Három hónap óta tíz papával beszéltem, és mindegyik — kidobott!

Gyermekszájból.

Pista: Ugy-e papa, Afrikában minden leány ballettánczosnő?

Atya: Már miért?

Pista: Mert hát oly rövidek a lányok — szoknyái.

Csalódds.

Ügyvédjelölt: Ah, nagysám, valami oly nagyon nyomja szívemet.

Kisasszony (mohón): csak szóljon, beszéljen szabadon!

Ügyvédjelölt: Megkérném édes atyját, hogy — kölcsönözzön száz forintot

Elodázott gyász.

Káplár (éjfélkor felkölti Miska bakát): Hej, Miska, tudod-e, hogy meghalt a bátyád?

Miska (felriad): Ugy? Jaj, be szomorú leszek holnap! (Elalszik.)

Jó tanács.

Ha kis gyermeked sír kend be mind a két kezét mézzel, aztán adj egy tollat a kezébe. A kicsike iparkodik levenni a kézre ragadt tollat, hogy szabadon nyalogassa az édességet. Persze akkor meg a másik kezére ragad. És ez így megy tovább, s a nagy munka közben lassan elalszik.

Szerkesztői üzenetek.

Rédli J. Betegségem miatt még most sem járhattam végére a dolgoznak.

Többeknek. A kaució késedelme miatt még mindig nem tehetjük ki, hogy politikai lap vagyunk. A mi késik nem mulik.

Különbösen is nem fogunk mi tisztán politikai lap lenni, addig míg hetilap leszünk. Van elég sópörnivaló a társadalmi téren. Csak azért akarunk politikai lenni, hogy bennünket érdeklő dolgokhoz hozzá szólhassunk. Ifj. Ohajának szó teljes értelmében meg fogunk felelni.

V. Z. Örömmel várunk!

100 éves üzleti jubileum!

100 éve, hogy

HUGMAYER és MICHAILOVITS

nagy vászon-, készfahérmű és menyasszonyi kelengye raktára

a „**Prófétához**”

Budapest, Szervita-tér 10. sz.

alapított és egy és ugyanazon helyiségben fenáll. Ezen ritka, örvendetes esemény kedves kötelességünké teszi, nagyon tisztelt vevőinknek az ezen hosszú évek során át irányunkban tanúsított rendkívüli bizalmáért, mit szigorúan becsületes eljárásunk által mindenkor igazoltunk is, ezennel legbensőbb köszönetünket nyilvánítani.

Midőn még azon szives kérésnek adnánk kifejezést, hogy bennünket a méltán kiérdemelt bizalmával ezután is ugyanazon mérvben, mint eddig, részesíteni méltóztassék, biztosítjuk a nagyérdemű közönséget, miszerint mi ezután is igyekezni fogunk szigorú elvünknek pontos megtartása által azt nemcsak megtartani, de még lehetőleg fokozni is.

Teljes tisztelettel

HUGMAYER és MICHAILOVITS.